

Врховниот суд на Република Северна Македонија, на Општа седница со која претседаваше Претседателот на Врховен суд на Република Северна Македонија Беса Адеми, одржана на ден 25.04.2024 година, согласно член 37 став 1 алинеја 1 од Законот за судовите и член 63 став 1 од Деловникот на Врховен суд на Република Северна Македонија, одлучувајќи по иницијативата за утврдување начелно правно мислење, поднесена од адвокат Томе Весев од Струмица, заведена под Су-03 бр.38/24 од 18.01.2024 година, го донесе следниот:

З А К Л У Ч О К

Иницијативата за утврдување на начелно правно мислење поднесена од Томе Весев – адвокат од Струмица заведена под Су-03 бр.38/24 од 18.01.2024 година, НЕ СЕ УСВОЈУВА.

Образложение

Согласно член 37 став 1 алинеја 1 од Законот за судовите, („Службен весник на РМ“ бр. 58/06, 35/08, 150/10, 83/18 и 198/18 и „Службен весник на РСМ“ бр.96/19), Општата седница на Врховен суд на Република Северна Македонија, на ден 25.04.2024 година расправаше по Иницијативата поднесена од адвокат Томе Весев од Струмица заведена под Су-03 бр.38/24 од 18.01.2024 година .

Со иницијативата, адвокат Томе Весев од Струмица предлага донесување на начелно правно мислење за обезбедување на единство во примената на Законот за работни односи, Законот за внатрешни работи и Колективниот договор на МВР во однос на примената на член 117 став 4 од Законот за работни односи, за остварување на правото на работниците во МВР да им се исплати покрај додаток на плата и бонус во висина на една просечна плата во Републиката.

Подносителот на иницијативата наведува дека за одработени повеќе од 32 часа прекувремена работа во текот на месецот, за останатите часови прекувремена работа работникот користи исклучиво слободни денови утврдени во член 171 од Колективниот договор на МВР, па го поставува прашањето дали овие слободни денови претставуваат отсуство од работа во смисла на член 117 став 4 од Законот за работни односи, односно дали истите се засметуваат како отсуство повеќе од 21 работен ден во годината, што претставува и основ за остварување на правото на работниците во МВР да им се исплати покрај додаток на плата и бонус во висина на една просечна плата в Републиката.

Според подносителот, користењето на слободни денови не претставува отсуство од работа во смисла на член 117 став 4 од Законот за работни односи, со оглед дека претставуваат замена за веќе изработени часови прекувремена работа повеќе од 32 часа во текот на месецот односно наместо да им бидат исплатени часовите прекувремена работа истите се заменуваат со слободни денови. Подносителот смета дека ваквите слободни денови претставуваат само прераспределба на работното време согласно член 123 и член 124 од Законот за работни односи, во кои е уредено распоредувањето и прераспоредувањето на работното време на работниците кога тоа го бара природата на дејноста односно работите и задачите како што е дејноста на МВР.

Подносителот укажува дека како отсуства од работа во смисла на член 117 став 4 од Законот за работни односи, се отсуства кои им се признаени како права на работниците и тоа платени отсуства уредени во глава 4 од Колективниот договор на МВР и отсуство по основ на одмор кое е уредено во глава 3 од Колективниот договор на МВР.

Според подносителот, поаѓајќи од утврдените права на отсуство од работа во Министерството за внатрешни работи во согласност со Законот за работни односи, Законот за внатрешни работи и Колективниот договор на МВР, слободните денови кои се користат како замена на остварени работни часови прекувремена работа повеќе од 32 часа, не претставуваат отсуство во смисла на член 117 став 4 од Законот за работни часови, со оглед дека по својата природа се исти како неделниот одмор, а истите се категоризирани како слободни денови за да се направи разлика со неделниот одмор, бидејќи слободните денови се вкalkулираат во редовната работа на работниците преку институтот на распоредување и прераспоредување на работното време регулирано со член 123 и 12 од Законот за работни односи, поради специфичноста и природата на полициската работа.

Согласно член 37 став 1 алинеја 1 од Законот за судовите (Службен весник на РМ бр.58/06,62/06,35/08,150/10,83/18,198/18 и Службен весник на РСМ бр.96/19), Врховниот суд на општа седница утврдува начелни ставови и начелни правни мислења по прашања од значење за обезбедување на единството со примената на законите од страна на судовите во рок од три месеци, но не подолго од шест месеци по сопствена иницијатива или по иницијатива на претседател на суд или по иницијатива на седниците на судиите или судските оддели во судовите или по иницијатива на адвокати и ги објавува на веб страната на Врховниот суд на Република Македонија.

Од погоренаведеното, произлегува дека во конкретниот случај не се исполнети законските услови од член 37 став 1 алинеја 1 од Законот за судовите, односно не постои невоједначена судска практика од страна на судовите во Република Северна Македонија.

Општа седница
на Врховен суд на Република Северна Македонија

